

XV.

Verus ergò Christianus infallibiliter credit, Deum absolutè secundum essentiam esse unum, quia illa indivisibilis, & tamen secundum internam relationem, id est, subsistendi rationem trinum esse. Persona n. tres in una eadem g. essentia subsistunt & cōmuni essentia continentur. Cujus vestigia Deus etiā in rebus naturalibus aliquaten⁹ impressit: Nihil n. est fermè in natura rerū, cuius essentia non sit à subsistentia distincta, quia essentia est id, quod in singularibus individuis commune est, ratione ejus quod quid est: Subsistētia verò præter rationem communis essentiae, suum habet singulare esse. Ex quo fit, ut rectè essentia in suis singularibus individuis subsistere dicatur, & individuum singulare subsistens communis essentia concludatur.

XVI.

Sic igitur Magistra ac Duce scriptura unitas essentiae divine in pluribus subsistit Personis, quia non multi Dī Jehovæ, sed Deus Jehovah multi Personalis est, unus enim essentia est Jehovah, & plures Personæ Elohim, iuxta analogiam fidet: Tres nimirum, quæ semper fuerunt, sunt, & in æternum erunt hypostases, nec plures nec pauciores. Gen. 1.2. Ef. 63.3.16. Matth. 3.17.2. Cor. 13.13. & haec tres persona unus ille verus Deus: Nam Filius totus in Patre, & totus in eo Pater agnoscitur, Joh. 14.7. & in Christo reperitur Deitatis unitas & veritas, ut est I. Joh. 5.20.

XVII.

Idcirco Deus quidem unus est, sed non solarius, in uno enim non solus intelligitur, in Deo non solo unus significatur, unus autem in uno permanens, unum non discernit ab uno. Ita g. particulae Unus & Solus cum Deo tribuuntur, non incomprehensibilem illam Patris Filij & S.S. conjunctionem, sed falsorum Deorum pluralitatem tantum excludunt: Et similiter tres personas in Deo non triplicitatem, sed trinitatem vocamus, collectione à coniugatis deducta: tres enim nominat Scriptura. Matth. 3.16.28.19. Joh. 1.1.

15.26: